

Vecāki, bērni un baznīca

Kā sabiedrības locekļiem kristiešiem vecākiem ir jāizglīto savi bērni, un viņi nedrīkst atstāt šādu pienākumu draudzei vai kādai citai iestādei.

Vecāki, bērni un baznīca

Ievads

Ko es varu darīt, lai savu bērnu turētu draudzē? Tas ir jautājums, ko uzdeva daudzi kristieši vecāki.

Tie, kuriem ir mazi bērni, vēlas, lai maisījumi neļautu viņu bērniem nomaldīties no draudzes, un tie, kuriem ir lieli bērni, kuri ir norobežojušies no draudzes, vēlas, lai Dievs izdara brīnumu.

Ko darīt?

ticīga cilvēka dēlam ir jāpiedzimst no jauna

Pirmkārt, katram kristietim jāapzinās, ka "miesas bērni nav Dieva bērni". Patīk? Vai mans bērns, kas dzimis evaņģēliskā un / vai protestantu dzimtajā vietā, nav Dieva bērns?

Tagad, ja 'ticīga cilvēka dēls būtu Dieva dēls', mums būtu jāpiekrīt, ka visi Ābrahāma pēcnācēji ir arī Dieva bērni, tomēr Bībele to nemāca.

Apustulis Pāvils, rakstot Romas kristiešiem, skaidri norādīja,

ka būt par Ābrahāma miesas pēcnācēju nedod dievišķu piesātinājumu “Ne jau tā, ka trūka Dieva vārda, jo ne visi no Izraēlas ir izraēlieši; Ne tāpēc, ka viņi visi ir Ābrahāma pēcteči, vai viņi visi ir bērni” (Rom. 9: 6–7). “... Dieva bērni nav miesas bērni, bet apsolījuma bērni tiek uzskatīti par pēcnācējiem” (Rom. 9: 8). Tagad, ja Ābrahāma bērni nav Dieva bērni, no tā arī izriet, ka ticīga cilvēka dēls nav Dieva bērns.

Tāpēc ikvienam, kurš vēlas sasniegt dievišķo šķelšanos, ir jābūt tādai pašai ticībai kā ticīgajam Ābrahāmam, tas ir, lai kristieša dēls būtu Dieva bērns, viņam obligāti ir jātic tāpat kā tēvam ticēja evaņģēlija vēstījumam. .

“Tad ziniet, ka tie, kas tic, ir Ābrahāma bērni” (Gal. 3: 7).

Tikai tie, kas ir radīti caur neiznīcināmu sēklu, kas ir Dieva vārds, ir Dieva bērni, tas ir, kristiešu bērni nav obligāti Dieva bērni.

Baznīca ir Kristus miesa

Otrkārt, visiem kristiešiem jāapzinās, ka Kristus ķermeni, ko sauc arī par draudzi, nevar sajaukt ar cilvēku institūcijām, piemēram, ģimeni un baznīcu. Piedalīšanās cilvēka institūcijā neliek cilvēkam piederēt Kristus miesai, tas ir, glābt.

Atbildība izglītot

Kā sabiedrības loceklim kristīgajiem vecākiem ir jāizglīto savi bērni, un jums nevajadzētu atstāt šādu pienākumu draudzei vai kādai citai iestādei. Šāds uzdevums ir tikai un vienīgi vecākiem. Ja vecāku nav, šis uzdevums būtu jānodod citai

personai, kas spēlē šo lomu: vecvecākiem, onkuļiem vai, kā pēdējo iespēju, sabiedrības izveidotai iestādei (bērnu namam).

Kāpēc nevar deleģēt bērnu audzināšanas misiju? Tāpēc, ka normas robežās vecāki ir cilvēki, kuriem ir vislabākā un vislielākā uzticība indivīda pirmajos dzīves gados. Pamatojoties uz šīm uzticības attiecībām, ģimenes iestāde kļūst par laboratoriju, kurā tiek veikti visi testi atbildīga pilsoņa iegūšanai.

Ģimenē uzzina, kas ir autoritāte un atbildība. Cilvēku attiecības tiek apgūtas un attīstītas ģimenē, piemēram, brālība, draudzība, uzticēšanās, cieņa, pieķeršanās utt.

Tā kā vecākiem ir vislabākās un uzticamākās attiecības, viņi ir arī labākie, lai izglītības procesā bērniem iepazīstinātu ar Kristus evaņģēliju. Tāpēc ir svētīgi, ka vecāki saviem bērniem nesniedz atriebīgu un ļaunu Dievu. Tādas frāzes kā: “- Nedari to, jo tētīm tas nepatīk! Vai arī – ja jūs to darāt, Dievs soda! ”, Neatspoguļo evaņģēlija patiesību un nodara milzīgu kaitējumu bērna izpratnei.

Evaņģēlija nodibinātās attiecības starp Dievu un cilvēkiem vada uzticēšanās un uzticība. Vai ir iespējams uzticēties kādam, kurš ir apķērīgs un atriebīgs? NĒ! Tagad, kā jauniešiem ir iespējams uzticēties Dievam, ja tas, kas viņam tiek pasniegts, neatbilst evaņģēlija patiesībai?

Vecākiem bērniem jāpierāda, ka daži uzvedības veidi netiek pieļauti, jo tēvs un māte faktiski to noraida. Ka tēvs un māte šādu attieksmi faktiski aizliedz. Ka šāda rīcība ir kaitīga un visa sabiedrība arī to noraida.

Nesniedziet savam bērnam aizvainojošu, nervozu Dievu, kurš ir gatavs jūs sodīt par jebkuru nepareizu rīcību. Šāda vecāku rīcība skaidri parāda, ka viņi izvairās no savas kā pedagoga atbildības.

Bērnu izglītošana, izveidojot baiļu attiecības, kā bendes vai

sods iegūst Dievu, draudzi, mācītāju, priesteri, velnu, elli, policiju, melnādainu vērsi utt. cienīt iestādes un nicināt tos, kas īsteno autoritāti. Šis izglītības veids cieņas vietā rada bailes, jo uzticēšanās attiecības nav nodibinātas. Kad bailes pāriet, vairs nav pamata paklausīt.

Vecākiem, kuri šādi rīkojas, izglītojot savus bērnus, ir sava daļa vainas par bērnu maldināšanu. Arī baznīcai ir sava daļa, jo tā neizdevās iecelt vecākus par vienīgajiem un likumīgajiem, kas atbild par viņu bērnu izglītošanu. Arī valsts ir vainīga, jo tā uzņemas pedagoga lomu, lai gan patiesībā tā ir tikai zināšanu nodošanas līdzeklis.

Ja izglītības pamati nav norobežoti ģimenē un šādi jēdzieni, kas tiek piemēroti un pieredzēti ģimenes attiecībās, jebkura cita cilvēka institūcija, piemēram, baznīca un valsts, būs lemta neveiksmei.

Daudzi vecāki piesakās darbā, mācībās un draudzē, tomēr viņi neiegulda laiku bērnu izglītībā. Bērnu izglītība notiek pilna laika, un nav veselīgi šo laiku atstāt novārtā.

Kad jāsāk izglītot?

Rūpes par bērniem parasti rodas tikai tad, kad kristieši vecāki uzskata, ka viņu bērni norobežojas no baznīcas iestādes. Bailīgi aicinājumi uzlikt uzlikšanu un piespiešanu, liekot bērniem iet uz baznīcu. Šāda attieksme ir vēl kļūdaināka nekā tas, ka bērns nav instruēts īstajā laikā.

Šie jautājumi pārsteidz dažus kristiešus vecākus, jo viņi nezina, kāda ir viņu kā sabiedrības locekļa loma un kāda ir viņu kā evaņģēlija vēstnieka misija. Kristieši vecāki nevar sajaukt šīs divas funkcijas.

Kristīgajiem vecākiem ir divas ļoti dažādas misijas: a) izglītot savus bērnus par sabiedrības locekļiem un; b)

paziņojiet bērniem par brīnišķīgajiem evaņģēlija solījumiem, lai viņi nekad nenovirzītos no ticības.

Šīs misijas jāveic jau no agras bērnības, vienlaikus rūpējoties par pilsoņa izglītošanu un apmācību, neatstājot novārtā patiesības vārda mācīšanu, uzsverot Dieva mīlestību un uzticību.

Kopš maza vecuma bērnam ir jāmača cienīt varas iestādes, un vecāku starpā bērns tiks praktizēts attiecībā uz pakļaušanos autoritātei. Caur brāļiem un māsām, vecvecākiem un onkuļiem bērns iemācīsies cieņu un uzmundrību. Tāpat kā draugi, skolotāji, kaimiņi un svešinieki, arī bērns iemācīsies attiecības ar pasauli.

Kā ar Evaņģēliju? Ko Bībele iesaka? 5. Mozus grāmatā mēs lasām šādi: “Un jūs tos mācīsiet saviem bērniem un runāsi par viņiem, sēžot savā mājā, ejot pa taku, guļot un ceļoties” (5. Mozus 6: 7). Par dzīves veidu bērns visu laiku jāinformē, tas ir, mājās, ceļā, pirms gulētiešanas un celšanās.

Svēto ‘burtu’ norādīšana ir vecāku atbildība! Svētie Raksti neiesaka deleģēt šādu funkciju svētdienas skolas skolotājam, turklāt mācību stundu par Kristu ierobežo tikai reizi nedēļā, tikai uz vienu stundu. Pilnīgi atšķiras no tā, ko iesaka Svētie Raksti: ikdienas mācīšana.

Bērni un sabiedrība

Vecākiem jāpalīdz bērniem saprast, ka visi ir parādā paklausību vecākiem un sabiedrībai. Pakļaušanās vecākiem šodien ir eseja un māceklība iesniegšanai, kas būs nepieciešama sabiedrībai gan skolā, gan darbā.

Pēc norādījumiem, pat ja jauniešs nevēlējās sekot Kristus evaņģēlijam, mums būs pilsonis, kurš būs apņēmis ievērot noteiktas sociālās vērtības.

Viena no aktuālajām problēmām kristiešu bērnu izglītībā mūsdienās ir ģimenes izglītības sajaukšana ar baznīcu. Deleģēt baznīcai atbildību par sociokulturālo vērtību nodošanu ir liela kļūda. Kad jauniešis aug un ir vīlies par dažiem cilvēkiem iestādes iekšienē, viņš galu galā attālinās no piederības kopienai, kurā viņš piedalījās, un tajā pašā laikā viņš dumpojas pret visām un visām sociālajām vērtībām.

Kad vecāki apzinās, ka nerada bērnus Dievam, viņi vairāk attiecas uz bērnu izglītošanu un evaņģelizāciju. Viņi arī nav izmisumā, redzot, ka viņu dzinumiem nav noskaņojuma iet uz baznīcu. Viņi nejutīsies vainīgi vai atbildīgi par saviem bērniem, ja viņi nerisinās dažus institucionālus jautājumus.

Ir nepieciešams izglītēt bērnus, mācot Dieva vārdu, tomēr neaizmirstot nodot un ieaudzināt sociālās vērtības. Izglītība ietver sarunu, rotaļu, rājienu, brīdināšanu utt. Ļaujiet bērniem piedzīvot visus dzīves posmus, sākot no bērnības, pusaudža vecuma un jaunības.

Bet ko darīt, kad bērni nomaldās no draudzes? Pirmkārt, ir jānošķir, vai bērni ir nomaldījušies no evaņģēlija, vai ir norobežojušies no noteiktas iestādes.

Elementāru evaņģēlija principu ignorēšana liek vecākiem sajaukt, ko nozīmē būt Dieva bērnam, ar piederību noteiktai draudzei. Ja bērns baznīcā vairs nav ierasts, viņu nedrīkst apzīmēt kā klaiņojošu, vai ka viņš nonāk ellē utt.

Ja cilvēks atzīst evaņģēlija patiesumu, kā teikts Svētajos Rakstos, tas nozīmē, ka viņš nav klaiņojošs, bet viņu vajadzētu brīdināt tikai par nepieciešamību sapulcēties. Vecākiem var būt nepieciešams izpētīt, kāpēc viņu bērni pamet ieradumu tikties ar citiem kristiešiem.

Tagad, ja dēls nepazīst evaņģēlija patiesumu un turpina pulcēties ieraduma dēļ, viņa stāvoklis Dieva priekšā ir satraucošs. Ko viņš zina par evaņģēliju? Vai viņš atzīst evaņģēlija ticību? Ja atbilde ir negatīva, ir jāpaziņo

evaņģēlija patiesība, lai viņš ticētu un tiktu izglābts, nevis tikai baznīcas apmeklētājs.